

DE ECHTGENOTES

TARRYN FISHER

Hoever zou jij gaan om achter de waarheid
over jouw man te komen?

THRILLER

1

Elke week komt hij bij me, op donderdag. Dat is mijn dag, en ik heet Thursday. Het is een hoopvolle dag, verloren tussen de belangrijkere dagen, niet het begin van de week en ook niet het eind. Een amuse voor het weekend. Soms denk ik over de andere dagen na, en vraag ik me af of ze over mij nadenken. Zo zijn vrouwen, hè? Altijd benieuwd naar elkaar, nieuwsgierigheid en wrok gestold tot kleine emotionele modderpoelen. Je schiet er niks mee op; als je er te veel over nadenkt, ga je alles verkeerd zien.

Ik dek de tafel voor twee. Mijn hoofd loopt een beetje om als ik het tafelzilver rangschik en even blijf staan om te bedenken waar ik volgens de etiquette wat moet neerleggen. Ik lik met mijn tong langs mijn tanden en schud mijn hoofd. Wat stel ik me toch aan; vanavond zijn Seth en ik alleen met z'n tweeën, een date bij mij thuis. Niet dat we ooit iets anders doen, we gaan niet vaak de deur uit, vanwege het risico dat we gezien worden. Stel je voor... dat je niet met je man gezien wil wor-

den. Of dat je man niet met jou gezien wil worden. De wodka, waar ik eerder al een slokje van heb genomen, heeft me opgewarmd, en mijn ledematen bewegen zich losjes en zorgeloos. Ik leg een vork naast een bord en gooi bijna de vaas bloemen om: een boeket heel lichtroze rozen. Die heb ik gekozen omdat ze op seks zouden zinspelen, want als je in mijn schoenen staat, is het van het grootste belang dat je seksueel in topvorm bent. Kijk die tere, roze rozenblaadjes toch eens. Doen ze je niet aan mijn kittelaar denken? Mooi zo!

Rechts van de vaginale bloemen staan twee witte kaarsen in zilveren kaarsenstandaards. Mijn moeder heeft me ooit verteld dat een vrouw bij flakkerend kaarslicht er wel bijna tien jaar jonger uit kan zien. Mijn moeder vond dat soort dingen belangrijk. Om de zes weken stak een dokter een naald in haar voorhoofd om dertig cc botox in haar vel te spuiten. Ze had een abonnement op elk glossy modetijdschrift dat je maar kon bedenken en verzamelde boeken over hoe je je man kon vasthouden. Niemand probeert zo haar best te doen om haar echtgenoot te houden, tenzij ze die toch al kwijt was. Vroeger vond ik haar oppervlakkig, toen mijn idealen nog niet door de werkelijkheid waren bezoedeld. Ik was vast van plan heel anders te worden dan mijn moeder: ik zou bemind worden, succesvol zijn en prachtige kinderen krijgen. Maar in werkelijkheid gaat je hartsverlangen alleen maar in tegen de stroom van het getij van *nature* en *nurture*. Je kunt je hele leven ertegenin willen zwemmen, maar uiteindelijk word je moe en word je door de stroming van genen en opvoeding onder water getrokken. Ik werd heel erg zoals zij en bleef een klein beetje mezelf.

Ik rol met mijn duim over het wielje van de aansteker en hou de vlam bij de lont. Het is een Zippo, met op de zijkanten de afgesleten afbeelding van de Union Jack. De flakkerende vlam herinnert me aan de korte tijd dat ik rookte. Vooral om

cool te lijken; ik heb nooit geïnhaleerd, maar wilde die gloeiende kers bij mijn vingertoppen zien. Mijn ouders hadden de kandelaars voor me gekocht, als housewarminggeschenk nadat ik ze in een catalogus van Tiffany's had gezien. Ik vond ze afgezaagd chic. Als je pasgetrouwd bent, stel je je bij het zien van een paar kandelaars voor dat je je hele leven etentjes geeft. Etentjes zoals dat van vanavond. Mijn leven is bijna volmaakt.

Terwijl ik de servetten vouw, kijk ik uit het erkerraam, het uitzicht op het park strekt zich onder me uit. Buiten is het grijs, typisch Seattle. Het uitzicht op het park is de reden waarom ik juist deze woning heb gekozen in plaats van het veel grotere, mooiere appartement dat over Elliott Bay uitkijkt. Waar de meeste mensen het uitzicht over het water hadden gekozen, kijk ik liever naar mensen en hun leven. Op een bankje zit een echtpaar met zilvergrijs haar naar het pad te staren, waar om de paar minuten fietsers en joggers langskomen. Ze zijn niet aandoenlijk, hoewel ze hun hoofd eensgezind meebewegen als er iemand passeert. Ik vraag me af of Seth en ik daar ook ooit zullen zitten, en dan, als ik aan de anderen denk, krijg ik warme wangen. Het is knap lastig om je een toekomst voor te stellen waarin je je echtgenoot met twee andere vrouwen moet delen.

Ik zet de fles pinot grigio klaar die ik eerder die dag op de markt heb uitgekozen. Hij heeft een saai etiket, niet iets opvallends, maar de ernstig ogende man die me hielp, beschreef de smaak tot in de puntjes, en wreef onder het praten zijn vingers tegen elkaar. Ik kan me niet herinneren wat hij had gezegd, ook al was het nog maar een paar uur geleden. Ik was afgeleid geweest, had me geconcentreerd op de ingrediënten die ik moest kopen. De liefde van een man, zo had mijn moeder me geleerd, gaat door de maag.

Ik deed een stapje achteruit en keek aandachtig naar mijn werk. Over het geheel genomen is het een indrukwekkende ta-

fel, want als er iemand is die iets schitterend kan aankleden, dan ben ik dat wel. Alles staat precies zoals hij het graag heeft, en dus ook zoals ik het graag heb. Niet dat ik niet authentiek ben; alleen is alles wat ik ben voor hem gereserveerd. En zo hoort het ook.

Klokslag zes uur hoor ik de sleutel in het slot en het suizen van de opengaande deur. Ik hoor de klik als die weer dichtgaat en zijn sleutels die op de tafel in de hal worden gelegd. Seth is nooit te laat, en als je zo'n ingewikkeld leven leidt als hij, is discipline van belang. Ik strijk over mijn haar, dat ik zo zorgvuldig in de krul had gezet en stap vanuit de keuken de hal in om hem te begroeten. Hij kijkt naar de post in zijn hand, regendruppels klampen zich aan zijn haartoppen vast.

'Je hebt de post meegenomen! Dank je wel.' Ik schaam me dat ik dat zo enthousiast zeg. In hemelsnaam zeg, het is de post maar.

Hij legt het stapeltje naast zijn sleutels op de kleine marmere tafel in de hal en glimlacht. Ik krijg vlinders in mijn buik en er flitst een bloes van opwinding over mijn wangen. Ik loop naar hem toe, adem zijn geur in en begraaf mijn gezicht in zijn hals. Het is een mooie hals, zongebruind en robuust. Er rust een aantrekkelijk hoofd met haar op, met een klassiek knap gezicht, hij heeft iets van een snaakse schooier. Ik nestel me tegen hem aan. Als kind beschouwde ik liefde als een last. Hoe kreeg je ook maar iets gedaan als je elke seconde van de dag met je hoofd bij iemand anders was? Toen ik Seth ontmoette, ging dat allemaal overboord. Ik werd mijn moeder: kinds, toegankelijk, en emotioneel en seksueel was ik als was in zijn handen. Ik vond het opwindend en walgelijk tegelijk.

'Ik heb je gemist,' zeg ik tegen hem.

Ik kus de onderkant van zijn kin, dan het zachte plekje onder

zijn oor en ga op mijn tenen staan om bij zijn mond te komen. Ik hunker naar aandacht en geef hem een agressieve en diepe kus. Hij kreunt van achter uit zijn keel, en zijn aktetas valt met een plof op de vloer. Hij slaat zijn armen om me heen.

‘Dat is nog eens leuk thuiskomen,’ zegt hij. Met twee vingers speelt hij saxofoon op de knobbels van mijn ruggengraat. Hij masseert ze zachtjes tot ik me dichterbij hem toe wurm.

‘Ik had nog een betere in petto gehad, maar het eten staat klaar.’

Er komt een broeierige blik in zijn ogen en inwendig kan ik mijn geluk niet op. Nog geen twee minuten en hij raakt nu al opgewonden van me. Ik wil wel zeggen: doe me dat maar eens na. Maar tegen wie? Er wikkelt zich iets af in mijn maag, een lint dat steeds verder afrolt. Ik probeer het te onderscheppen, voor het te ver gaat. Waarom moet ik altijd aan hen denken? Punt is juist dat ik níét aan hen moet denken, anders werkt het voor geen meter.

‘Wat eten we?’ Hij trekt de sjaal van zijn nek weg en slaat hem om die van mij, haalt me naar zich toe en kust me opnieuw. Zijn stem is warm tegen mijn koele verrukking en ik zet mijn gevoelens opzij, vastbesloten om onze nacht samen niet te bederven.

‘Ruikt goed.’

Ik glimlach en loop parmantig de eetkamer in, heupwiegend ter opluistering van zijn diner. In de deuropening blijf ik staan om te zien wat hij van de tafel vindt.

‘Jij maakt alles mooi.’ Hij strekt zijn sterke, zongebruinde, gaderde handen naar me uit, maar ik dans plagend weg. Er lopen regenstrepen over het raam achter hem. Ik kijk over zijn schouder, het echtpaar op het bankje is weg. Wat zou er thuis op hen staan te wachten? Afhaal-Chinees... Soep uit blik...?

Ik ga naar de keuken, zorg dat Seths ogen me blijven volgen.

Uit ervaring weet ik dat als je maar op de juiste manier beweegt, je de blik van een man vast kunt houden.

‘Lamsvlees,’ roep ik over mijn schouder. ‘Couscous...’

Hij plukt de fles wijn van de tafel, neemt de hals in de hand en houdt hem schuin om het etiket te bestuderen. ‘Goede wijn, zeg.’ Seth mag eigenlijk geen wijn drinken; dat doet hij met de anderen ook niet. Religieuze redenen. Voor mij maakt hij een uitzondering en ik turf er weer een overwinninkje bij. Ik heb hem verleid met donkerrood, merlot en frisse chardonnay. We hebben dronken gekust, dronken gelachen en dronken ge-neukt. Alleen met mij; dat heeft hij met hen nooit gedaan.

Onnozel, weet ik ook wel. Ik heb voor dit leven gekozen en het gaat niet om rivaliteit, het gaat om wat je levert, maar als er andere vrouwen in het spel zijn, maak je onwillekeurig toch een aantekening.

Als ik uit de keuken terugkom, met het eten tussen twee theedoeken geklemd, heeft hij de wijn ingeschonken en staart ervan nippend uit het raam. Onder het raam van de elfde verdieping gonst de stad zijn avondlijke ritme. Voor het park kruist een drukke straat een voetpad. Rechts van het park en net uit het zicht bevindt zich de Sound, ’s zomers bezaaid met zeilboten en ferry’s, ’s winters getooid met een mantel van mist. Je kunt hem zien vanuit ons slaapkamerraam: een uitgestrekte vlakte van staand en vallend water. Het perfecte Seattle-uitzicht.

‘Kan mij dat eten schelen,’ zegt hij. ‘Ik wil je nu.’ Het komt eruit als een bevel; Seth laat weinig ruimte voor vragen. Een trekje dat hem in alle opzichten van zijn leven goed van pas is gekomen.

Ik zet de borden op de tafel, en de ene begeerte maakt plaats voor een andere. Ik kijk toe terwijl hij de kaarsen uitblaast en intussen zijn blik geen moment van me afwendt. Dan loop ik naar de slaapkamer, onderweg reik ik naar mijn rug om mijn

jurk los te ritsen. Ik doe het langzaam, zodat hij kan toekijken, en stroop de laag zijde van me af. Ik voel hem achter me: zijn grote aanwezigheid, de warmte, de verwachting van wat komen gaat. Op de tafel koelt mijn volmaakte diner af, het vet van het lamsvlees stolt in oranje- en crèmetinten langs de randen van de schaal, terwijl ik uit mijn jurk glijp en me buk om mijn handen in het bed te laten zinken. Ik leun polsdiep in het dekbed als zijn vingers mijn heupen vastgrijpen en zich vasthaken in de elastieken band van mijn slip. Hij trekt hem omlaag en als de slip om mijn enkels dwarrelt, schop ik hem uit.

Het gerinkel van metaal en dan de *zzzzwiep* van zijn riem. Hij kleedt zich niet uit, je hoort alleen de gedempte plof van zijn broek die op zijn enkels valt.

Gewikkeld in mijn kamerjas warm ik na afloop onze maaltijd op in de magnetron. Het klopt tussen mijn benen, een drup sperma op mijn dij; ik ben in alle opzichten gelukkig bont en blauw. Ik neem zijn bord mee naar de bank, waar hij met zijn blote bovenlijf op ligt, een arm boven zijn hoofd; een toonbeeld van uitputting. Hoe ik ook mijn best doe, het lukt me niet om de grijns van mijn lippen te vegen. Het is de grijns van een schoolmeisje, een barst in mijn normale façade.

‘Je bent beeldschon,’ zegt hij als hij me ziet. Zijn stem is schor, zoals altijd na de seks. ‘Je voelde zo lekker.’ Hij streelt mijn dij terwijl hij zijn bord aanneemt. ‘Herinner je je die vakantie nog waar we het altijd over hadden? Waar wil je naartoe?’ Typisch iets voor Seth om zoiets na de seks te zeggen, na het klaarkomen heeft hij het graag over de toekomst.

Of ik het me nog herinner? Natuurlijk herinner ik me dat nog. Ik trek mijn gezicht in een verbaasde blik.

Hij belooft al een jaar dat we op vakantie zullen gaan. Alleen wij met z’n tweeën.

Mijn hart gaat sneller slaan. Hier heb ik op gewacht. Ik wilde

niet aandringen omdat hij het zo druk heeft gehad, maar nu is het er dan... Mijn jaar. Ik heb me alle plekken voorgesteld waar we naartoe zouden kunnen gaan. Ik heb het teruggebracht tot een strand. Witte zandstranden en hemelsblauw water, hand in hand lange wandelingen maken langs de waterkant. Open en bloot!

‘Ik dacht aan een plek waar het lekker warm is,’ zeg ik. Ik kijk hem niet aan, ik wil niet dat hij ziet hoe graag ik hem voor mezelf wil hebben. Ik ben behoeftig, jaloers en kinderachtig. Ik laat mijn kamerjas openvallen als ik buk om zijn wijn op de salontafel te zetten. Hij reikt naar binnen en neemt mijn borsten in zijn handen, wat ik al had verwacht. Hij is in sommige opzichten zo voorspelbaar.

‘De Turks- en Caicoseilanden?’ stelt hij voor. ‘Trinidad?’

Já en já!

Ik ga in de leunstoel tegenover de bank zitten, sla mijn benen zo over elkaar dat mijn kamerjas openvalt en mijn dij wordt onthuld.

‘Jij mag kiezen,’ zeg ik. ‘Jij hebt meer van de wereld gezien dan ik.’ Ik weet dat hij het fijn vindt om beslissingen te nemen. En wat kan mij het schelen waar we naartoe gaan? Als ik hem maar een week voor me alleen heb, zonder onderbreking, zonder dat ik hem hoeft te delen. Want die week is hij helemaal van mij. Een fantasie. Nu komt het moment waar ik doodsbang voor ben en tegelijk voor leef.

‘Seth, vertel me hoe je week is geweest.’

Hij zet zijn bord neer en wrijft zijn vingertoppen tegen elkaar. Ze glinsteren van het vleesvet. Ik wil wel naar hem toe gaan en zijn vingers in mijn mond steken, ze schoon zuigen.

‘Maandag is misselijk, de baby...’

‘O, nee,’ zeg ik. ‘Ze zit nog in de eerste drie maanden, dus dat duurt nog wel een paar weken.’

Hij knikt, een klein lachje speelt om zijn lippen. ‘Ze is heel opgewonden, ook al is ze misselijk. Ik heb een babynaamboek voor haar gekocht. Ze vinkt de namen die ze mooi vindt aan en als ik haar weer zie nemen we ze samen door.’

Ik voel een steek van jaloezie en duw die onmiddellijk opzij. Dit is het hoogtepunt van mijn week, nieuws over de anderen. Ik wil dat niet bederven door onbenullige gevoelens.

‘Het is zo opwindend,’ zeg ik. ‘Wil ze een jongen of een meisje?’

Hij lacht en loopt naar de keuken om zijn bord in de gootsteen te zetten. Ik hoor het water stromen en daarna het deksel van de vuilnisbak als hij zijn papieren handdoek weggooit.

‘Ze wil een jongen. Met donker haar, zoals dat van mij. Maar ik denk dat het toch blond wordt zoals het hare, of we nou een jongetje of een meisje krijgen.’

Ik stel me Maandag voor, lang, steil blond haar met de teint van een surfer. Ze is slank en gespierd, met perfect witte tanden. Ze lacht veel – voornamelijk om wat hij zegt – en is een speelse minnares. Hij heeft me ooit verteld dat ze vijftientig is maar eruitziet als een collegestudente. Normaal zou ik een man erom veroordelen, het cliché dat mannen jongere vrouwen willen, maar voor hem gaat dat niet op. Het gaat Seth om de verbinding.

‘Ik hoor het toch wel als je weet wat het wordt, hè?’

‘Dat duurt nog even, maar ik laat het je weten.’ Hij glimlacht, zijn mondhoek wijst naar boven. ‘We hebben volgende week een afspraak bij de dokter. Ik moet er maandagochtend meteen naartoe.’ Hij knipoogt naar me en ik ben niet zo doorgewinterd dat ik mijn blos kan verhullen. Ik heb mijn benen over elkaar geslagen en mijn voet zwiept op en neer terwijl ik mijn buik warm voel worden. Hij heeft nog steeds dezelfde uitwerking op me als op de eerste dag dat we elkaar ontmoetten.

‘Zal ik wat te drinken voor je inschenken?’ vraag ik en ik sta op.

Ik loop naar de bar en druk op de playknop van de stereo. Natuurlijk wil hij iets drinken, op de avonden dat we samen zijn wil hij altijd een borrel. Hij vertelde me dat hij inmiddels stiekem een fles whisky in zijn kantoor bewaart, en in gedachten verkneukel ik me over de slechte invloed die ik op hem heb. Tom Waits begint te zingen en ik pak de karaf wodka.

Vroeger stelde ik vragen over Dinsdag, maar over haar is Seth terughoudender. Ik was me er altijd van bewust dat zij als zijn eerste vrouw een gezaghebbende positie inneemt. De eerste echtgenote, de eerste vrouw van wie hij hield. Op de een of andere manier is het deprimerend te weten dat ik slechts tweede keus ben. Ik troostte mezelf met het feit dat ik Seths wettige echtgenote ben. Ook al zijn ze nog samen, hij moest van haar scheiden om met mij te kunnen trouwen. Ik mag Dinsdag niet. Ze is egoïstisch; in haar leven komt haar carrière op de eerste plaats – ruimte die ik voor Seth reserveer. En hoewel ik het afkeur, kan ik het haar ook niet echt kwalijk nemen. Vijf dagen van de week is hij weg. Er is één wisseldag, die hij om de beurt bij ons doorbrengt, maar de rest van de week, wanneer hij er niet is, moeten we zelf invullen: ik doe stomme dingen als pottenbakken, romans lezen en Netflix kijken; maar Dinsdag heeft haar carrière. Ik graaf in de zak van mijn kamerjas, op zoek naar mijn lippenbalsem. Buiten ons huwelijk hebben we een heel ander leven. Het is de enige manier om niet gek te worden.

Vanavond maar weer een pizzaatje eten? vroeg ik wel eens. Hij had een keer toegegeven dat Dinsdag meer van de afhaalmaaltijden was dan van zelf koken.

Je hebt ook altijd zo je oordeel klaar over de kookkunsten van andere mensen, zei hij dan plagerig.

Ik zet twee glazen neer en doe er ijs in. Achter me hoor ik

Seth van de bank opstaan. De fles spuitwater sist als ik de dop opendraai en de glazen volschenk. Voordat ik klaar ben met onze drankjes staat hij achter me en kust mijn hals. Ik buig mijn hoofd opzij zodat hij er beter bij kan. Hij pakt zijn drankje van me aan en loopt ermee naar het raam terwijl ik ga zitten.

Vanaf mijn plekje op de bank sla ik hem gade, mijn glas zweverig in mijn hand.

Seth zinkt naast me neer op de bank en zet zijn glas op de salontafel. Lachend steekt hij een hand uit om mijn nek te strelen.

Zijn ogen dansen flirterig. Ik werd verliefd op die ogen, en als altijd leken ze te lachen. Ik trek een mondhoek tot een glimlach en leun tegen hem aan, geniet van zijn stevige lijf tegen mijn rug. Zijn vingers gaan strelend heen en weer over mijn arm.

Waar kunnen we het nog meer over hebben? Ik wil absoluut alles weten van wat er in zijn leven speelt. ‘De zaak...?’

‘Alex...’ Hij zwijgt even. Ik zie dat hij met de zijkant zijn duim langs zijn lippen strijkt, een innemende gewoonte, vind ik.

Wat heeft hij nu weer gedaan?

‘Ik heb hem alweer op een leugen betrapt,’ zegt hij.

Alex is Seths zakenpartner; ze hebben het bedrijf samen opgezet. Zolang ik me kan herinneren is Alex het gezicht van het bedrijf: afspraken met klanten en opdrachten binnenhalen, terwijl Seth de feitelijke bouw van de huizen voor zijn rekening neemt, evenals zaken als aannemers en inspecties. Seth vertelde me dat ze voor het eerst met elkaar in de clinch lagen vanwege de naam van het bedrijf: Alex wilde zijn achternaam in de bedrijfsnaam verwerken, terwijl Seth de Pacific Northwest erin wilde opnemen. Ze vochten het uit en kwamen uiteindelijk uit op Emerald City Development. Doordat ze zoveel oog voor detail hadden en door de pure schoonheid van hun huizen, had-

den ze in de afgelopen jaren een aantal opvallende klanten weten binnen te halen. Ik heb Alex nooit ontmoet; hij weet niet van mijn bestaan. Hij denkt dat Dinsdag Seths vrouw is. In het begin van hun huwelijk gingen Seth en Dinsdag wel met Alex en zijn vrouw op vakantie – een keer naar Hawaï en een andere keer op skivakantie naar Banff. Ik heb Alex op foto's gezien. Hij is ruim twee centimeter kleiner dan zijn vrouw Barbara, de vroegere Miss Utah. Hij heeft een gedrongen postuur en is kaal, en komt gereserveerd en zelfvoldaan over.

Er zijn zoveel mensen die ik niet heb ontmoet. Seths ouders, bijvoorbeeld, en zijn jeugdvrienden. Als zijn tweede vrouw krijg ik die kans misschien wel nooit.

'O?' zeg ik. 'Wat dan?'

Het is doodvermoeiend, al die spelletjes die ik speel. Dat is de vloek van een vrouw. Wees direct, maar niet te. Wees sterk, maar niet te. Stel vragen, maar niet te veel. Ik neem een slokje van mijn drankje.

'Geniet je hiervan?' vraagt hij. 'Het is een beetje vreemd dat je vragen stelt over...'

'Ik geniet van jou.' Ik glimlach. 'Als ik weet wat er in jouw wereld gebeurt, wat je voelt en ervaart als je niet bij mij bent.' En dat klopt toch ook? Ik hou van mijn man, maar ik ben niet de enige. Er zijn anderen. Kennis is de enige macht die ik heb. Ik kan tegenwerken, een stap vóór zijn, hem compleet platneuken en een afstandelijke, emotionele belangstelling veinzen, dat alles door doelgerichte vragen te stellen.

Seth zucht, wrijft met de muis van zijn handen in zijn ogen.

'Kom, we gaan naar bed,' zegt hij.

Ik kijk aandachtig naar zijn gezicht. Voor vanavond is hij er klaar mee om over hen te praten. Hij reikt me een hand om me omhoog te helpen, die pak ik aan en ik laat me door hem over-eind trekken.

Deze keer bedrijven we de liefde, kussen we hartstochtelijk terwijl ik mijn benen om hem heen wikkel. Ik zou het me niet moeten afvragen, maar doe het toch. Hoe kan een man zoveel vrouwen beminnen? Bijna elke dag een andere vrouw. En waar sta ik op de voorkeursladder?

Hij valt al vlug in slaap, maar ik niet. Donderdag is de dag dat ik niet slaap.